

Ὁ πόνος ὀργώνει βαθιὰ τὴν ψυχὴ (Κραγιόπουλος Συμεών)

/ [Γενικά Θέματα](#)

Ὁ πόνος ὀργώνει βαθιὰ τὴν ψυχὴ (Κραγιόπουλος Συμεών Ἱερεύς)

Ὁ πόνος φέρνει στὴν ψυχὴ περισσότερὴ ὠφέλεια ἀπὸ ὅτιδήποτε ἄλλο. Μέσα μας, τὸ θέλουμε δὲν τὸ θέλουμε, τὸ καταλαβαίνουμε δὲν τὸ καταλαβαίνουμε, ἔχουμε πολλὴ φιλαυτία -φιλαυτία σημαίνει ἀγάπη στὸν ἑαυτό μας- πολὺ ἐγωισμό. Ὅσο κι ἂν προσπαθεῖ κανεὶς μὲ τὴν προσευχὴ του ἢ μὲ ἄλλους τρόπους νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ δοθεῖ στὸν Χριστό, δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ κάνει, διότι λυπᾶται τὸν ἑαυτό του, ἀγαπᾶ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἀντέχει νὰ τὸν ζορίσει, νὰ τὸν κουράσει παραπάνω ἀπὸ ὅσο δέχεται ὁ ἑαυτός του.

Εἶναι δηλαδὴ σὰν τὸν γιατρὸ: ὅσο καλὸς γιατρὸς κι ἂν εἶναι κάποιος ὅταν χειρουργεῖ ἄλλους, ἐὰν ὑποθέσουμε ὅτι θὰ θελήσει νὰ κάνει ἕστω καὶ μιὰ μικρὴ ἐπέμβαση στὸν ἑαυτό του -νὰ ἀφαιρέσει, π.χ., ἕνα ξένο σῶμα ποὺ μπήκε στὸ πόδι του ἢ νὰ καθαρῆσει μιὰ πληγὴ- δὲν θὰ τὰ καταφέρει· καθὼς θὰ βλέπει ὅτι κόβει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, τὸ χέρι του δὲν θὰ εἶναι σταθερό, θὰ ἀρχίσει νὰ τρέμει κτλ. Μόνος του κανεὶς δὲν σφάζει τὸν ἑαυτό του.

Ἔτσι καὶ μὲ τὴν προσευχὴ. Ὅσο κι ἂν προσευχηθοῦμε, δὲν μποροῦμε νὰ ξεπεράσουμε τὸν ἑαυτό μας. Ὁ Θεὸς βέβαια ἀκούει τὴν προσευχὴ μας· ὅμως τὸ θέμα δὲν εἶναι ἂν μᾶς ἀκούει ὁ Θεός. Τὸ θέμα εἶναι πόσο ἐμεῖς δίνουμε τὸν ἑαυτό μας στὸν Θεό, πόσο ὄντως ἀπαρνούμαστε τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο, πόσο ἀπαρνούμαστε τὸν ἐγωισμό μας, τὴν ὑπερηφάνειά μας, τὴ φιλαυτία μας. Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ στοιχίζει, καὶ δὲν τὸ κάνει εὐκόλα ὁ ἄνθρωπος. Ὅταν ὅμως ἔρθει ὁ

πόνος, ὁ ὁποιοσδήποτε πόνος, εἴτε σωματικὸς εἴτε ψυχικὸς, εἶναι ἀλλιῶς.

Ὅταν λοιπὸν ἔρχεται ὁ πόνος, καθόλου δὲν μᾶς ρωτάει. Δὲν παίρνει τὴν ἄδειά μας, γιὰ νὰ ἐμφανισθεῖ οὔτε ποτὲ θὰ μᾶς ρωτήσῃ: «Θέλεις νὰ σὲ πονέσω λίγο παραπάνω, λίγο πιὸ βαθιὰ ἀκόμη; Θέλεις νὰ σὲ ζορίσω λίγο περισσότερο;» Δὲν θὰ μᾶς πεῖ ποτὲ ἔτσι ὁ πόνος. Ἔρχεται, μᾶς πονάει, χωρὶς νὰ μᾶς λογαριάζει. Ὅταν ὅμως κάνεις προσευχὴ ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἀρετὴ, τὴν κάνεις ὅσο θέλεις καὶ ὡς ἐκεῖ πὺρ θέλεις. Καὶ μετὰ μπορεῖ νὰ πεῖς: «Δὲν μπορῶ ἄλλο». Ἄν ἦταν στὸ χέρι σου, καὶ γιὰ τὸν πόνο ἔτσι θὰ ἔλεγες: «Φθάνει τόσο· δὲν μπορῶ ἄλλο νὰ πονῶ». Ὅμως, δὲν εἶναι στὸ χέρι σου οὔτε σὲ ρωτάει ὁ πόνος. Συνεχίζει νὰ σὲ πονάει κι ἄλλο κι ἄλλο... Ἄν ἦταν στὸ χέρι σου, θὰ ἄντεχες μιὰ δυὸ μέρες καὶ μετὰ θὰ ἔλεγες: «Τώρα ἄλλο δὲν μπορῶ· ἄς σταματήσω». Ὁ πόνος ὅμως μπορεῖ νὰ πάει ὄχι δυὸ μέρες ἀλλὰ δυὸ μῆνες· μπορεῖ νὰ πάει δυὸ χρόνια, μπορεῖ νὰ πάει πολὺ.

Ὁ πόνος λοιπὸν σὰν ἄλλο ἀλέτρι μπαίνει μέσα στὴν ὑπαρξή σου –εἴτε ὡς σωματικὸς εἴτε ὡς ψυχικὸς πόνος– καὶ σὲ ὀργώνει ἀλύπητα, χωρὶς καθόλου νὰ σὲ ρωτάει. Ἀκόμη κι ἂν σφασιάζεις, ἀκόμη κι ἂν βογγᾷς κι ἂν τσιρίζεις καὶ ὅ,τι ἄλλο κι ἂν κάνεις ἀπὸ τὸν πόνο, δὲν σὲ ρωτάει καθόλου. Πονᾷς χωρὶς ὄρια. Ἐδῶ εἶναι τὸ μυστικὸ τώρα. Ἐὰν δὲν παραπονεῖσαι, καθὼς πονᾷς, ἐὰν δὲν γογγύζεις, ἐὰν, ὅσο μπορεῖς, ἄσχετα ἂν βογγᾷς, κάνεις ὑπομονὴ καὶ λὲς «νά 'ναι εὐλογημένο, Θεέ μου», θὰ βγεῖ πολὺ καλὸ γιὰ τὴν ψυχὴ σου.

Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Καθὼς πᾶς νὰ βογγήξεις καὶ σοῦ ἔρχεται νὰ πεῖς «αχ», ἐσὺ ἀντὶ νὰ πεῖς «αχ», νὰ πεῖς: «Νά 'ναι εὐλογημένο, Θεέ μου». Καὶ νὰ εἶναι μὲν ἓνα βογγητό, ἀλλὰ πὺρ νὰ σημαίνει «νά 'ναι εὐλογημένο»· σὰν νὰ λὲς δηλαδὴ: «Ξέρεις, Θεέ μου, ὅτι πονῶ πολὺ. Ξέρεις ὅτι θὰ ἤθελα νὰ σταματήσῃ ὁ πόνος, ἀλλὰ ὅπως θέλεις ἐσύ. Ἄς μὴ γίνῃ τὸ δικό μου θέλημα». Ἐὰν λοιπὸν κάπως ἔτσι κανεὶς σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ, ὅταν ἔχει πόνο, ἐὰν μιὰ τέτοια στάση παίρνει, τότε ὁ πόνος βγάζει πολὺ καλὸ, γιατί, ὅπως εἶπαμε, σὰν τὸ ἀλέτρι πηγαίνει βαθιὰ καὶ βγάζει τίς ρίζες τῶν παθῶν.

Ἄλλο εἶναι σὲ κάποιον κῆπο νὰ πᾶς νὰ κόψεις πάνω-πάνω τα χόρτα καὶ ἄλλο εἶναι ἀπὸ βαθιὰ νὰ βγάλεις τίς ρίζες τους. Ὀργώνει τὴν ψυχὴ ὁ πόνος, ὀργώνει τὴν καρδιὰ καὶ τὰ κάνει μέσα σου ὅλα ἄνω κάτω. Χαλοῦν καὶ ἐγωισμοὶ καὶ ὑπερηφάνειες καὶ φιλαυτίες· χαλοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ ἁμαρτωλὲς καταστάσεις. Γιατί ὅλα αὐτὰ βαθιὰ μέσα μας εἶναι σὰν ἓνα κάστρο, σὰν ἓνα ὄχυρό, πὺρ μὲ τίποτε δὲν λείει νὰ γκρεμιστεῖ. Ἀλλά, ὅταν μπεῖ ὁ πόνος, τί θὰ κάνουν; Πρέπει ὅμως κανεὶς, ὅπως εἶπαμε, νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴν στάση: «Νά 'ναι εὐλογημένο, Θεέ μου, ἀφοῦ ἐσὺ θέλεις νὰ πονῶ, ἀφοῦ ἐσὺ τὸ ἐπιτρέπεις».

Παρακαλῶ, ὅλους τους πόνους νὰ τοὺς βάλουμε μέσα σ' αὐτὰ πὺρ λέμε· μὴ

βγάλετε κανέναν ἀπ' ἔξω. Ἀκόμη κι ἂν ἀπὸ ἓνα λάθος σου πονᾶς, ἀκόμη, ἂν θέλετε, κι ἂν ἀπὸ μιὰ ἁμαρτία σου πονᾶς, καὶ αὐτὸν τὸν πόνο νὰ τὸν βάλεις μέσα σ' αὐτὰ πού λέμε. Καὶ αὐτὸς ὁ πόνος μπορεῖ νὰ μπεῖ μέσα στὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ὅταν μετανοεῖς γιὰ τὴν ἁμαρτία σου, ὅταν μετανοεῖς γιὰ τὸ λάθος σου, καὶ λὲς: «Καλὰ νὰ πάθω, Θεέ μου. Τέτοιος πὺ ἦμουν, τέτοια ἔκανα· καλὰ νὰ πάθω. Νὰ 'ναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά σου. Νὰ 'ναι εὐλογημένος ὁ πόνος πὺ μοῦ στέλνεις». Ὅποτε, μπαίνουν ὅλοι οἱ πόνοι μέσα σ' αὐτὰ πὺ λέμε, καὶ κανένας δὲν ἐξαιρεῖται, κανένας δὲν μένει ἀπ' ἔξω.

Ὅταν λοιπὸν ὑπομένουμε καί, ἀντὶ νὰ παραπονιόμαστε, ἀντὶ νὰ κλωτσαῖμε, ἀντὶ νὰ ἀντιδροῦμε, εὐλογοῦμε τὸν Θεό, δοξάζουμε τὸν Θεό, δείχνουμε, δηλαδή, μὲ τὴ στάση μας αὐτὴ στὸν Θεὸ ὅτι, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἔκρινε πὺς ἦταν καλὸ νὰ ἔρθει ὁ πόνος, ἐμεῖς, λέγοντας «νὰ 'ναι εὐλογημένο», εἴμαστε ἔτσι ἀναπαυμένοι, τότε ὄντως τὸ ἀλέτρι αὐτὸ τοῦ πόνου ξεθεμελιώνει μέσα μας ὅ,τι ὑπάρχει ἐκεῖ, πὺ δὲν θὰ τὸ ξεθεμελιῶνε τίποτε ἄλλο. Γκρεμίζει ὅλο αὐτὸ τὸ ὄχυρὸ πὺ εἶναι ἐκεῖ μέσα· μπαίνει στὰ θεμέλιά του, τὰ ἀνατινάζει ὅλα στὸν ἀέρα καὶ δὲν ἀφήνει τίποτε.

Καὶ ἔρχεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἔρχεται ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία νιώθει κανεῖς, ὅταν περάσει ὁ πόνος. Πιὸ πολὺ τότε τὴν καταλαβαίνει. Γι' αὐτό, ἂν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πόνου ἴσως δὲν βλέπεις αὐτὴ τὴν εὐλογία, μὴν ἀπογοητεύεσαι. Δὲν εἶναι εὔκολο τότε νὰ τὴ δεῖς. Ὅταν περάσει ὁ πόνος, τότε θὰ νιώσεις τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, τότε θὰ δεῖς καὶ θὰ νιώσεις τὴ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ πεῖς κι ἐσὺ ὅπως ὁ καθένας: «Ἄχ, Θεέ μου, πόσο καλὸ βγήκε ἀπὸ αὐτὸν τὸν πόνο! Ἄχ, Θεέ μου! Ἄν δὲν ἔφερνες ἔτσι τὰ πράγματα, ὥστε νὰ πονέσω ὅπως πόνεσα, ποτὲ δὲν θὰ ἐρχόταν αὐτὸ τὸ καλὸ στὴν ψυχὴ μου. Ποτὲ δὲν θὰ εὐλογοῦσες ἔτσι τὴν ψυχὴ μου· ποτὲ δὲν θὰ ταπεινωνόμουν, ὅπως τώρα ταπεινώνομαι μπροστὰ σου. Ποτέ, Θεέ μου, δὲν θὰ πίστευα ἐγὼ, ἔτσι ὅπως πίστευα τώρα. Ποτὲ δὲν θὰ μάθαινα τὴν ὑπομονή, ὅπως τὴν ἔμαθα· ποτὲ δὲν θὰ ἔνιωθα τὴ γλυκύτητα αὐτὴ, πὺ νιώθω τώρα. Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ αἰτίαι εἶναι ὁ πόνος».

Μὲ τὸν πόνο ξεθεμελιώνεται μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου κάθε ρίζα ἐγωιστικὴ, κάθε ρίζα σκληρὴ· φεύγουν αὐτά, καὶ μένει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι ταπεινός. Ἔχει καὶ αὐτὸ τὸ καλὸ ὁ πόνος. Ὅταν εὐλογηθεῖς κάτω ἀπὸ ἄλλες συνθῆκες, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ὑπερηφανευθεῖς. Ἀλλὰ ὅταν εὐλογηθεῖς, ἀφοῦ πονέσεις, καὶ πονέσεις μάλιστα πολὺ, τότε δύσκολα ὑπερηφανεύεσαι. Ταπεινώνεσαι, συντρίβεσαι, λιώνεις. Γίνεσαι στάχτη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Πηγή: agiazoni.gr